

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **T. H. L. N.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MV-93121-4/SO-2025,
o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Žalobě se přiznává odkladný účinek.**
- II. Žalobkyně je povinna Krajskému soudu v Ústí nad Labem zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 15. 8. 2025 se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MV-93121-4/SO-2025, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-23564-30/DP-2023, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku.
2. Žalobkyně v žalobě současně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že pokud nebude odkladný účinek žalobě přiznán, ztratí možnost legálního pobytu v České republice, ačkoli má na území České republiky vytvořené rodinné a sociální zázemí. Konstatovala, že neporušila právní předpisy a její nedostavení se k výsledku bylo neúmyslné, protože s výzvou k dostavení nebyla obeznámena. Žalobkyně dále uvedla, že aby se vyhnula správnímu vyhoštění, musela by okamžitě vycestovat z území a ukončit tedy veškeré své aktivity i vazby na území České republiky. Podle žalobkyně je její manžel na území České republiky pracovně i kulturně vázán a nemohl by tak manželku následovat, což by pro oba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znamenalo citelný a nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí žalobkyně označila za akt přepjatého formalismu. Žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, z něhož dovodila, že již zrušením pobytového oprávnění a v případě vykonatelnosti takového rozhodnutí před soudním přezkumem může být žalobci způsobena zásadní újma. Žalobkyně připomněla, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé. V této souvislosti konstatovala, že otázka její hrozby pro veřejný pořádek, a tedy rozpor s veřejným zájmem v případě jejího setrvání na území, je důvodem přezkumu napadeného rozhodnutí.

3. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 22. 8. 2025 navrhl, aby soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Žalovaný předně poukázal na to, že přiznání odkladného účinku je institutem výjimečným, avšak žalobkyně žádné výjimečné okolnosti netvrdila. Podle žalovaného žalobkyně nepředestřela tvrzení a důkazy, ze kterých by byla zřejmá hrozící újma. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že tvrzení žalobkyně jsou obecná a tvrzená újma nekonkrétní. Skutečnost, že žalobkyně na území státu nežije ve vzduchoprázdnu a utvořila si po letech aspoň základní vazby, označil žalovaný za přirozenou, a zdůraznil, že žalobkyně nijak nerozvádí své „vazby a aktivity“ na území. Žalovaný označil jako nevěrohodné tvrzení žalobkyně ohledně jejího manžela, neboť žalobkyně byla v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí předvolána k výsledku právě pro podezření, že s manželem nesdílí společnou domácnost. Žalovaný doložil, že z informačního systému cizinců plyne, že je žalobkyně hlášena na jiné adrese než její manžel, a to již od srpna 2024, což podle žalovaného tvrzení žalobkyně oslabuje. Žalovaný dále doložil, že žalobkyně, v rozporu se svým tvrzením, již podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalovaný konstatoval, že finanční náklady ani časovou náročnost spojenou s vycestováním nelze pokládat za vážnou újmu, a že jiné skutečnosti prokazující vážnou újmu či nemožnost vycestovat žalobkyně neosvědčila.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a

žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě lze vyhovět.
7. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se toliko jedná o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky „až“ v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území České republiky. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak zdejší soud toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území může zasáhnout do práv žalobkyně, neboť neprodloužením tohoto povolení žalobkyně ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a je fakticky nucena je opustit. Při návratu do země původu by pak musela prostřednictvím zastupitelského úřadu o povolení znovu požádat. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobkyně byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, když při zohlednění závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem výkon žalobou napadeného rozhodnutí je schopen s ohledem na charakter souzené věci žalobkyni způsobit újmu.
8. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se „toliko“ týká žalobkyně. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
9. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Lze jistě souhlasit s tím, že je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci,

kteří řádně disponují platným pobytovým oprávněním. Soud nijak nepředjímá správnost skutkových zjištění správních orgánů, neboť tato otázka je předmětem žalobních námitek. V této fázi řízení lze nicméně konstatovat, že důvod, pro který správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území [§ 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců – žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku], není bez dalšího takového charakteru, aby bylo možné konstatovat, že další pobyt žalobkyně na území České republiky by byl v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V porovnání s újmou, která žalobkyni hrozí, a s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území České republiky žije již čtyři roky a má za manžela občana České republiky, se tak nejedná jako nepřiměřené narušení důležitého veřejného zájmu, pokud žalobkyně bude moci na území České republiky setrvat do doby, než soud o její žalobě rozhodne.

10. Podstatné v tomto ohledu je i to, že ani žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě neuváděl žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že pro ochranu veřejného zájmu je zcela nezbytné, aby žalobkyně urychleně opustila území České republiky. V žalobě tvrzenou „bezproblémovost“ žalobkyně žalovaný nijak nezpochybňoval, jen podotknul, že plnění povinností a závazků v souladu se zákonem nemůže být považováno za nadstandard. Soud v tomto kontextu zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 5 s. ř. s. může soud usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Poukáže-li tedy žalovaný na takové okolnosti následně, může soud toto usnesení, jímž byl žalobě přiznán odkladný účinek, zrušit.
11. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a podané žalobě odkladný účinek přiznal.
12. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
13. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: 3703 3024411/0710, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 4249001525.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 27. srpna 2025

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.